

[Socialministeren]

Alt i alt kan jeg altså give udtryk for en stor enighed og sympati med formålet med forslaget, men må afvise det, fordi det først og fremmest vil løse problemet gennem en lovgivning i stedet for gennem forhandlinger.

Jan Petersen (S):

Ventelister til dagtilbud eller pasningsordninger, som det jo populært kaldes, er uacceptable. Derfor er Socialdemokratiet enig med SF i, at ventelisterne skal afskaffes.

Men det er ventelisterne da også reelt i en række kommuner, og i mange af dem er de endda suppleret med offentligt vedtagne pladsgarantier eller pasningsgarantier – med variation i metoden, med variation i vilkårene.

Der er således grund til at sige, at der er lys for enden af tunnelen. Det er bevist, at kommuner kan overkomme opgaven, når der er politisk vilje til det, og når der er økonomisk mulighed for det.

Nu er det sådan, at kommuner i Danmark faktisk er forskellige – det har vi jo fået illustreret senest i går. Der er forskel i størrelsen, der er forskel i befolkningssammensætningen, der er mange forskelle. Der er også forskel i, hvad man ønsker, og hvilke behov man har.

Derfor vil der også være forskel i det udbud, kommunerne vil give, når det drejer sig om dagtilbud og pasning af børn. Der vil i øvrigt også være forskel på, hvor mange der alene skal optages på baggrund af et pasningsbehov, og hvor mange der skal optages, fordi der er sociale og pædagogiske grunde til det. Lad det være nævnt også, fordi denne diskussion handler om at få plads til dem, der har ét eller flere af de tre behov.

Det er vores udgangspunkt i denne debat, og derfor kan vi nok være enige i SF's mål, men ikke i det hovedmiddel, SF peger på, og vi synes også, der er nogle problemer med hensyn til en række af de konkrete instrumenter, SF omtaler.

Realiteterne i at afskaffe ventelisterne er ikke bare at vedtage det herinde. Realiteterne er at sætte sig ned og aftale, hvordan dette her skal foregå med kommunernes organisation, og så få aftalt metoder, som passer til den variation, der er i kommunerne.

Det mål har statsministeren også opstillet i åbningstalen på regeringens vegne, og her er målet sat til, at problemet skal være løst inden udgangen af 1995.

Det forstår vi sådan, at vi ikke skal vente til udgangen af 1995 med at få løst problemerne, men at det på det tidspunkt skal være løst de sidste steder.

Derfor er der ikke megen relevans i at diskutere en fire måneders forskel, sådan som den optræder i SF's forslag, hvor man forventer, at problemet skulle være løst senest 1. september. Det afgørende er nemlig, at vi har noget at have denne pasningsgaranti i.

Socialministeren har omtalt regeringens hidtidige indsats, og den er vi overbevist om får en mærkbar effekt på ventelisterne ud over alt det andet gode, der i øvrigt er forbundet med den. For det første er der stor interesse for forældreorloven, og vi forventer, at en hel del vil udskyde det tidspunkt, hvor de efterspørger et pasningstilbud, og for det andet sker der rent faktisk i kommunerne en udvidelse, som vi ikke tror bliver reduceret af den efterspørgsel, der er. Og så er der selvfølgelig for det tredje den variation af supplerende ordninger, som vi i øvrigt også har bidraget med i den folketings-samling, vi har overstået, og den, vi nu har indledt. Denne variation er vigtig at respektere, når vi skal udforme pladsgarantien, sådan at man tilrettelægger udbudet efter det, der er lokalt behov for.

Der er nogle af SF's beslutningsforslags enkeltpunkter, som jeg lige vil knytte et par supplerende kommentarer til i forhold til det, som socialministeren sagde. SF ønsker lånebekendtgørelsen ændret, så kommuner kan optage lån til opførelse af daginstitutioner. Det kunne være værd at overveje; men vi kan ikke afgive noget løfte. Det andet er, at SF ønsker kommunal kompensation som følge af pasningsgarantien. Det vil være mest anstændigt at tage stilling til den slags i forbindelse med de forhandlinger med kommunerne, som er det operative i regeringens position på det her punkt. Og det tredje, som er nævnt, er SF's ønske om at forhøje fripladsgrænserne. Jeg synes, det skal understreges, at når vi skal løse denne opgave trin for trin, er det nødvendigt at prioritere, og nu er det ventelisterne, der står øverst; så kan der være andre gode, relevante diskussioner og behov, som vi må tage bagefter. Vi har ikke økonomiske kræfter til at gøre alt på én gang.

Derfor skal jeg afslutningsvis faktisk afvise SF's beslutningsforslag, men sympatien er til stede.